

rugea glave po koncu, ni se nam bati poraza, pridite
kega i vsi na volišče in pokažite tam Vašo lastno voljo!
mistim pa, kateri Vas bodejo vlačili še v tako „na-
Noodne“ gostilne, tistim, kateri Vam bodejo dajali
emumodke, delili Vam gulaž, plačevali za Vas pijačo,
otuj-istim povejte brez ovinkov v lice, da te smodke, to
kelino, vsa ta darila prav pošteno — smrdijo, da ni-
sopakor nočete povžiti tega, kar se Vam iz posebnih
nega zrokov daruje, kar pa bode prejšnji ali slej morali
p oplačati sami!

Volilci, ne poslušajte glade volite v tudi ne
g aših dušnih pastirjev, ker so ti večinoma prijatelji
n dohtarjev in ker duhovnikov okrajni zastop in njega
meodstvo čisto nič ne briga!

Toraj le pogumno in ponosno k volitvi, a pre-
celoidnost Njega pa, kateri nas je vse ustvaril naj va-
pauje Vas kmetje pred izkoriščevanjem nekaternikov!

Kmet, pomagaj si sam in Bog ti bode pomagal!
naprednjaki, držite trdo, kakor skale skupaj in zma-
lemali bode! Da pa bode ta zmaga tem bolj sijajna,
jneto pa naj skrbi vsaki sam od Vas, potem bode
udi užival s tem večjim veseljem sadje naprednjaš-
etjega poguma, užival sadje naprednjaške svobode, ne
tebode pa stokal pod jarmom svojih upnikov, gospodov
a skrog posojilnice itd.

Koga pa bode mi naprednjaki volili, to se
vam bode o pravem času naznanilo.

Vojska med Rusi in Japonci.

Z bojišča dohajajo še vedno taka poročila, ki
ni se ne morejo popolnoma zanesljiva vzeti. Posa-
vornezni časniki različnih narodov, oziroma držav pri-
emšaajo o tej vojski različne novice, kakor pač komu
votbolj ugaja. Eni voščijo srečno zmago Rusom, drugi
aju pa Japoncem in po tej želji so se dosedaj tudi do-
geična poročila ravnala.

Verjetno je, da Japonci Ruse na morju vztrajno
nan deloma tudi vspešno napadajo. Morsko pristanišče
nice n trdnjavo Port Artur so Japonci že večkrat bom-
nebardirali ter poškodovali tudi več ruskih bojnih ladij.
ski Japonci so spravili v Korejo, kjer se bodo z Rusi
l jna suhem bojevali, blizu sto tisoč vojakov, brez, da
koi jih pri tem Rusi zamogli zdatno ovirati. Ruske
eljojne ladje, ki so v pristanišču Vladivostok do krat-
urega bile vsled ledu zaprte, se tudi sedaj ne upajo
ekaja prosto morje, ker jih tamkaj čaka mnogoštevil-
mebejše sovražno brodovje, ki ne pusti, da bi se vse
o guske ladje na enem mestu združile in tako je eden
otul el ruske mornarnice takorekoč zaprt v Port Arturu
le drugi pa v Vladivostoku. Japonci imajo na ta način
omrosto pot ter svojo vojaštvo pridno prevažajo z Ja-
kapskega v Korejo.

Rusi pa tudi ne drže rok križem. Iz Kronstadta
orob evropskem vzhodnem morju in iz Črnega morja
rajo odposlali več težkih bojnih ladij na dalnji iztok,
daj se imajo združiti z ondotnim vojnim brodovjem.
sovč dospejo tje, pričakovati smemo odločilne morske
veitke, ki pa vojski še nikakor ne bode storila konca,
edajti konečno zmago bode vsekakor odločila bitka

na suhem. Severno mejo Koreje dela reka Jalu in
ob tej reki imajo Rusi zbrano svojo glavno moč, ka-
tero dan na dan z novodošlimi polki pomnožujejo.
Povprečno spravijo Rusi 4 tisoč moč vsak dan na
bojišče; čez mesec dni bodo jih baje imeli zbranih
okoli tristotisoč moč in s to velikansko armado na-
meravajo potem uspešno na sovražnika udariti in
ga popolnoma uničiti. Posamezne čete kozakov (rus-
kih konjenikov) so baje korejsko mejo že prestopile
ter tu in tam imele z Japonci praske, ki pa niso
bile znatnega pomena. Prava, in kakor se sme pri-
čakovati, jako krvava vojska se bode najbrž še le
meseca aprila ali maja začela, ko bodeta imela oba
nasprotnika vse vojne sile za spopad dovolj priprav-
ljene in urejene.

Kake nasledke svetovnega pomena bode imela
ta rusko-japonska vojska, to se dosedaj še ne da
presoditi. V Evropi je že dosedaj povzročila mnogo
suma in diplomatičnih spletkarij. Razne evropske dr-
žave so že poklicale svojo vojaštvo pod orožje. Med
vsemi se najbolj sumljivo vede Angležka, ki je ne-
kaka zaveznica Japoncev. Ko bi se Anglija ne bala
Francozov in nekoliko tudi Nemčije, bi gotovo že
priskočila Japoncem na pomoč ali pa bi prekoračila
svoje vzhodno-indijske meje in Ruse na njihovem
ozemlju napadla, pa strah pred drugimi velesilami jo
v tej poželjivosti še malo brzda; strah pa ni samo
za male otroke dober, temuč tudi za prevzetne An-
gleže.

Francoska je ruska zaveznica in je Rusiji v slu-
čaju vojske obljubila pomoč, ako jo napade še drugi
sovražnik. Sploh je napetost med evropskimi drža-
vami dospela na tako stopnjo, da je le iskric treba
in s smodnikom napolnjeni sod zleti v zrak. Nobena
država drugi več ne zaupa, sum, škodaželnost in
zavist napolnjuje diplomate in vojskovodje.

Sleparije.

Celjska „Domovina“, imenujmo jo, kakor si za-
služi celjska klerikalna žaba je priobčila v eni svojih
zadnjih števil, namreč z dne 5. t. m. članek z na-
pisom „Štajerc in njegove sleparije“. V
članku piše najbrž prvaški dohtar ali pa njegov „šri-
bar“, naravnost gorostasne nesramnosti, tičoče se
našega lista, njegovih izdajateljev in sploh vseh tistih,
kateri so ustanovili naš list, češ, da so sami ničvred-
neži, kateri sleparijo ubogega slovenskega kmeta,
da bi ga tem ložje izkoriščevali. Članek, v katerem
se imenuje „Štajerc“ med drugim tudi „židovsko
protestantovski antikrist“, — kaj ne, jako duhoviti
priimek? — sam ob sebi ni vreden, da bi mu od-
govarjali, ni vredna nikakor tudi prvaško dohtarska
„Domovina“ odgovora, a vendar hočemo o tej stvari
spregovoriti le Vam kmetje na ljubo par besedij in
dokazati, kdo je v istini tak, kakor ga slika „žaba“,
kdo je slepar in na kateri strani so iskali sleparije!

„Štajerc“ in njegove sleparije! Čudno! Oglejmo
si malo takozvane sleparije „Štajerca“! Kakor vsikdar
lahko razsodiš dragi nam kmet sam!

Jeli morda to sleparija, da „Štajerc“ vedno in vedno kliče slovenskim kmetom, da bi se učili tudi drugega jezika, katerega govori njih veliki sosedčki narod, toraj nemškega, katerega v našem cesarstvu, da, rečimo povsod dandanes vsaki človek potrebuje? Povej nam kmet, zakaj pa so se potem učili vsi naši dohtarji, vsi naši duhovniki tega jezika, povej, zakaj puste vsi posvetni takozvani narodni voditelji Slovencev učiti svojo deco toli od njih zati-ranega, preganjega nemškega jezika? Toraj ti se ga uče, ti skrbijo za to, da bode njih deca znala nemški, Tvoji deci pa branijo na vse kriplje ta jezik, in to tem bolj, ker dobro znajo, zakaj tako postopajo. Kdo je toraj slepar, mi ali ti gospodje? Kmetu branijo občevanje s sosednim narodom, s katerim je primoran živeti, da, od katerega je odvisen, sami pa se urijo že od prve mladosti v jeziku tega naroda, ker jim je dobro znano, kako važen je ta narod za nas, kolikega pomena je gospodarska, trgovska zveza, sploh vso občevanje s tem narodom! Ali to ni sleparija in sicer javna sleparija, sleparija, povzročena od teh potuhnjenih, zvutih, hinavskih voditeljev svojega ogoljufanega roda?

Kmet, ako imaš sosede, s katerimi živiš v lepem božjem miru, potem ti je v gospodarskem oziru gotovo marsikaterokrat pomagano! Za Boga milega, kam pa bi prišli, ako bi šel sosed soseda vsakokrat tožit, če mu je ta ali pa njegovo živinče napravilo kako škodo? Mir in sloga med sosečko je morda najvažnejša zahteva na kmetih! Poglejte si vendar enkrat dva soseda, katera se vedno sovražita in videli bode, kdo ima od tega sovražtva korist. Povejte nam, ali ga imata soseda ali kdo drugi? Navadno si kupi za sadje takega sovražtva kak oderuški dohtarčeh lepo suknjo, a plačati pa jo morata soseda, seve, ako se dva tepeta, se tretji, kateri ju gleda, temu smeji. — „Štajerc“ vedno in vedno povdarja, da bi si morali biti sosedi med seboj dobri, in to sosedi v ožjem in pa kar še je večje važnosti v daljnem pomenu bese-de.

Mi smo vedno povdarjali, Slovenec naj ne sovraži Nemca, Nemec ne Slovenca, ker je njegov sosed in ker je primoran z njim živeti. Potegevali smo se vedno za mir med sosedoma v daljnem pomenu, med mestjanom in kmetom. Je li to morda sleparija? Ne, nikdar ne! A sleparija pa je gotovo to, da hujskajo takozvani narodni voditelji, vsi naši slovenski dohtarji in nekateri — hvala Bogu samo nekateri — slovenski duhovniki slovenskega kmeta proti njegovemu sosedu, proti Nemcu, in to samo radi tega, da bi potem v kalni vodi ložje lovili ribe za sebe.

Jeli morda to sleparija, da okrcamo tu in tam ničvrednega duhovnika njemu in njegovim faranom v prid? Jeli to sleparija, da pokrtačimo včasih kakega oderuha, da razkrinkamo brez strahu nepošteno ravnanje z ljudskim denarjem? Jeli to sleparija, da smo vedno povdarjali kmet naj voli kmeta in sicer poš-tenega kmeta, kateremu se je zjasnilo v glavi, kateri ni farški podrepnik?

Ne, ne kmetje, to niso sleparije, tako gotovo kakor je Bog v nebesih, in gori označenemu ges-bil „Štajerc“ vedno zvest in bode tako dolgo ostal, dokler še se bodejo znašli kmetje, katerim še mar za sosedčki mir, za poštenost in napre-dokler še bode imel, kakor do sedaj „Štajerc“ d velikodušnih, nesebičnih podpirateljev njegovih namenov, njegovega prelepega cilja!

Oglejmo si časopisje, katero stoji „Štajerc“ nasprotstvu, oglejmo si vse tiste, kateri vodijo takozvani narodni podlagi slovensko ljudje, oglejmo si vse tiste, ki nas dolže sleparstva!

Ali to ni krivica, da se zagovarja v nam protnih časopisih vsakdor, katerega mi s pravico napadamo, med tem ko se napadeni san-upa, da bi se pred sodnijo opral in nam dokazal, smo mu storili krivico? In vi gospodje prvaki takozvani voditelji slovenskega naroda, ali niste pravi pravcati sleparji? Vi nekateri slovenski ličnjaki, dohtarji in duhovniki, no, pa nam povendarle enkrat, od koder si je nekateri in nek od vas pripravil v par letih velikansko premož-čep rav je z ničim začel? Na milijone šteje pre-ženje samo spodnještajerskih prvaških dohta-na milijone šteje premoženje slovenskih duhovni-vse sebrano v teku kratkega časa in na mil-zopet štejejo — dolgo vi spodnještajerskega km-katere je bil primoran nakopičiti v tužnih za-letih — kdo je tedaj slepar, kmet ali njegov pr-voditelj, kateri list je poln sleparije „Štajerc“ vedno in vedno zagovarja kmeta in ga brani-takimi njegovimi „voditelji“ ali pa tisti listi, k-zagovarjajo z velikim navdušenjem ravno te vod-slovenskega rodu, te nesramne izkoriščevalce ub-naših trpinov?

Pred očmi, da pod nadzorstvom slovenskih p-kov se poneveri, kakor nam je kazal dogodek kratkim blizu 30 jezer kron kmečkega denarja samo v enem okrajnem zastopu, namreč celjs-katerega so si s tolikim prizadevanjem spravili-rodnjaki“ v svoje roke, a list pa, kakor „Domy-zagovarja v enomer ravno celjske dohtarske svoj-vake, katerih malone vsak je postal iz ubogega k-kega dečka neizmerno bogat in to v teku par-Da, da, kmet, to je sleparija in sicer taka slepa-kakor je morda nikjer drugod več ne najdeš.

„Svoji k svojim“ kliče znani slovenski lijoner, „le pridite k meni kupovat mojega že-moje moke, pridite vi vsi, ki ste Slovenci k-kot Slovincu!“ A glej, na drugi strani pa ne p-ta — pošteni slovenski milijoner in posestnik p-mlina, žita slovenskih kmetov, ne, on si n-žito od ogerskih židov, pri tem pa še k-kako velikodušen narodnjak je s tem, da mok-slovenskega siromaka pusti pomešati z drugimi-vrednimi snovi, da tako (sodnijsko dokazano!) op-delavca, kmeta, svojega narodnjaka. Kmetje, ka-je to? — Odgovor ni težek!

Da, spretni trgovci so tudi „voditelji“ k-ne le posvetni, temveč še bolj žalibog duho-

Ali ne? Ali morda ne „cvetejo“ njih trgovine, njih konzumi? Kmetje v Vitanju n. p. itd. gotovo znajo tudi o tem kaj povedati! — Kmetje, vse te farške trgovine so ustvarjene samo za farški žep! Koliko jih je že šlo rakom žvižgat, koliko pa še jih bode šlo! — Zopet je ta presneti „Štajerc“ grozno — sleparil kmete, ko jih je pred takimi pravimi sleparijami svaril!

Toraj sleparije, nič kakor sleparije, a ne na „Štajerčevi“ strani, temveč drugod in vse sleparije so takozvani — slovensko-narodni podlagi, katera je sama ob sebi, kakor se že nekako z gornjih vrstic, lahko sprevidi zopet sama sleparija!

No, pa idi slovenski siromak k kakemu bogatemu Slovincu in mu reči: „Gospod vedno ste povdarjali, da moramo mi Sloovenci skupaj držati in to na slovensko-narodni podlagi. Jaz sem Slovenec, vi ste odlični narodnjak, gospod v sili sem, ker glejte, vse, se me je zapustilo, ne vem kamor bi se obrnil! — Gospod, vi mi bodele pomagali, saj ste vedno klicali svoji k svojim“, tukaj sem zdaj in jaz sem v a š, pomagajte mi, ker sva narodnjaka, ker sva Slovence!“

Figo bodeš dobil, pa še tiste ne drugače, kakor pod nos, seveda na slovensko narodni podlagi!

Dokler si ž njimi — s tvojimi slovenkimi odličnjaki „Živijo“ kričal, dokler si imel cvenka dovolj, da si se lahko vzdrževal v njihovih družbah, dokler te z velikim navdušenjem, seveda pri narodni veseleci, spraznili marsikateri „glažek al“ pa dva“ na čast „blažene“ matere Slovenije, da, tako dolgo so te imenovali bratca, objemali te so, navdušenje na narodni podlagi je prikipelo do vrhunca, vroče je bilo srce ob srce, sklepalo se večno prijateljstvo, morda velikokrat za — Tvoj denar! Naj pa Te zadenejo nesreče, postani siromak in idi teh Tvojih prijateljevesar prosit, nagnali te bodejo, kakor psa, zopet seveda na — slovensko narodni podlagi!

To je sleparija, da večje ni treba! — —

Da bi nam vendar bilo mogoče, dragi nam narodni kmetje in Vi vsi tisti, kateri čitate te vrste, upati, da nas bodele prav razumeli, da bi s temi vrsticami zabranili le količkaj sleparije navedenih naših neusmiljenih sleparjev, potem bi nas to prav rčno veselilo, potem bi te vrste dosegle svoj smoter! Bog daj, da bi bilo tako!

Trsne sorte, katere se na Štajerskem za nasade priporočajo.

Dne 28. januarja t. l. vršila se je pri ces. kr. kmetijski v Gradcu konferenca na Štajerskem poljujočih strokovnjaških organov za vinorejo in potovalnih učiteljev, kakor tudi zastopnikov ces. kr. kmetijske družbe.

Ker vinogradniki pri obnovljenju svojih po trsni uničenih vinogradov še vedno napačno ravnaajo, lasti da se čestokrat ne odločijo za prave žlahtne sorte, se je pri konferenci presojalo, katere trsne

sorte se bi naj za posamezne vinorejske okoliše nasvetovale. Pri konferenci so zastopali državno: ces. kr. višji vinorejski nadzornik Franc Kurmann kot zastopnik ministerstva za poljedelstvo, ces. kr. vinorejski nadzornik I. razreda Franc Matjašič in državni vinorejski asistent Jožef Zabavnik; deželno: deželni sadje- in vinorejski komisar Anton Stiegler in ravnatelj deželne sadje- in vinorejske šole v Mariboru Franc Zweifler ter potovalni učitelji Janez Bele, Koloman Grässbauer in Franc Goričan; ces. kr. kmetijsko družbo: gospodje Franc Barta, Rudolf Franc Wibmer in Klotar Bouvier. Predsednikom so izvolili gospoda Franc Barta.

Sklenilo se ja, držati se one razdelitve štajerskih vinorejskih okolišev, v kakoršne je razdelil deželo nekdanji ravnatelj vinorejske šole v Mariboru Hermann Goethe (izdal v vinorejski statistiki za vojvodino Štajersko, 1881), tudi za prihodnje. Po geološkem in geografičnem razmerju, porečjih, kulturnih vrstah in po pridelkih, ki se v posameznih krajih dobivljajo, razdeljena je dežela po Goethejevi vinorejski statistiki v 12 okoliš in sicer na 1. severovzhodni, 2. šilherski, 3. sauzalski, 4. slovensko-goriški, 5. ormožko-ljutomerški, 6. radgonski, 7. ptujski, 8. mariborški, 9. pohorski, 10. haložki, 11. celjski in 12. sotla-posavski vinorejski okoliš. Našteti so ti okoliši po vrsti kakor sledijo od severa proti jugu. Natančnih mej posameznih okoliš tukaj ne bomo navajali, da ne bo sestavek predolg. Sorte so se za vsak okoliš posamič določile in sicer po predlogu vinorejskega komisarja g. Stieglerja. Za splošni nasad se priporočajo:

Za severovzhodni okoliš: 1. silvanec zeleni, 2. Wildbacher zeleni, 3. laški (Welsch) rizling, 4. burgundec beli, 5. žlahnina (Gutedel) bela, 6. žlahnina (Gutedel) rudeča.

Za šilherski okoliš: 1. Wildbacher modri (plavi), 2. silvanec zeleni, 3. laški (Welsch) rizling, 4. burgundec, 5. žlahnina (Gutedel) bela, 6. žlahnina (Gutedel) rudeča.

Za sauzalski okoliš: 1. Wildbacher modri, 2. silvanec zeleni, 3. laški rizling, 4. mali (Klein) rizling, 5. burgundec beli, 6. žlahnina bela, 7. žlahnina rudeča.

Za okoliš Slovenskih gor: 1. silvanec zeleni, 2. moslina rumena, 3. laški rizling, 4. mali rizling, 5. burgundec beli, 6. žlahnina bela, 7. žlahnina rudeča.

Za radgonski okoliš: 1. silvanec zeleni, 2. laški rizling, 3. mali rizling, 4. moslina rumena, 5. traminec, 6. burgundec beli, 7. žlahnina bela, 8. žlahnina rudeča.

Za ormožko-ljutomerški okoliš: 1. silvanec zeleni, 2. moslina rumena, 3. laški rizling.

Za ptujski okoliš: 1. silvanec zeleni, 2. laški rizling, 3. mali rizling, 4. burgundec beli, 5. žlahnina bela, 6. žlahnina rudeča.

Za mariborški okoliš: 1. silvanec zeleni, 2. laški rizling, 3. mali rizling, 4. muškatelec rumeni, 5. moslovina, 6. burgundec beli, 7. žlahnina bela, 8. žlahnina rudeča.